

søgningen er blevet indgiven, og Undersøgelser baade fra den ene og den anden Side, netop for at sikre sig imod, at det Navn, der ønskedes, kom i Strid med Navne, der allerede vare i Brug. Justitsministeriet derimod bryder sig med Hensyn til Stednavnene (§ 2 1. a.) slet ikke om bestaaende Rettigheder, og med Hensyn til de Navne, der skulle staa paa Fortegnelsen (§ 2 1. b.), vil det kun tage dette Hensyn ved Fortegnelsernes Udarbejdelse, men for Resten lader det i al Fremtid — det vil sige, indtil 1915, saa længe skal det hele gælde — Folk selv om, at tage paa denne Fortegnelse, hvad de ville, selv om mange ville tage det samme, og selv om nogle da i en halv Snes Aar eller mere have baaret det paagældende Navn. Derfor kan en anden meget godt tage det. Der gør sig ganske vist forskellige Meninger gældende om den Ting. Der blev ogsaa i Begyndelsen af Firserne ført en Strid om dette her i Tinget. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) stod, saa vidt jeg erindrer, som Talsmand for dem, der ikke vilde respektere i nogen besynderlig Grad Retten til bestaaende Navne, medens man fra Ministeriets og anden Side tillagde det mere Betydning. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at man kan naturligvis overdrive det at beskytte bestaaende Navne, ligesom man ogsaa kan overdrive det at kaste Navne i Flæng. Hvorvidt der her er naaet det rette, kan jo nærmere overvejes. For mit eget Vedkommende maa jeg tilstaa, at naar jeg af dette Forslags § 2 1. a. ser, at mit eget Navn kan tages af hvem som helst, hvis man da med Hensyn til de „nordiske“ Bynavne ogsaa kan gaa Sonden for Kongeaaen, kan jeg ikke nægte, at jeg føler mig noget ilde berørt deraf. Spørgsmaalet er jo imidlertid, om man bør ophøje en saadan Følelssag til en Ret. Gør man det, maa man gøre sig klart, at saa undgaar man næppe det store Apparat, som Kommissionen, baade dens Flertal og Mindretal, er havnet i, og det tror jeg vil i høj Grad vanskeliggøre Opnaaelsen af vort Formaal: saa vidt muligt at lette Adgangen til at faa bedre Navne end dem, vort Folk nu har, ja ligefrem ansproge Lysten til at søge dem. Skulle Folk have alt det Mas med Bekendtgørelser og de Udgifter, som ere forbundne dermed, er jeg rigtignok bange for, at det vil blive forholdsvis faa, som ville benytte sig af denne Lov. Ud fra dette Synspunkt vil jeg, selv med Bekæmpelse af min egen Følelse, foretrække, som Forsla-

get her gør, at gaa uden om alle disse Apparater og gøre Adgangen langt mere fri, end Kommissionen vil det. Men det er naturligvis noget, der vil kunne gøres til Genstand for nærmere Overvejelse.

Det er imidlertid ikke blot det nu nævnte Navnestof, der kan optages, men ogsaa efter § 2, 2. det Navn, som ens Fader og Bedstefader paa fædrene og mødrene Side have benyttet som Tilnavn til deres Slægtnavn. Man gaar altsaa ogsaa her noget videre, end den tidligere Justitsminister gjorde, idet man tager Mødrenesiden med. Derimod udelukker man „eget Tilnavn“, som vi havde med i det oprindelige Forslag fra 1897—98, men som vi for at imødekomme den daværende Justitsminister atter lod falde. Grunden angives i Bemærkningerne at være denne, at man vilde forebygge alt for megen Vilkaarlighed. Jeg tror nu ikke, det er nødvendigt af den Grund at stryge denne Adgang. Men paa den anden Side er der dog det at bemærke, naar man staar over for en Begrænsning i Navnevalget, som man maaske kunde have et eller andet at indvende imod, at det foreliggende Lovforslag, idet det ogsaa omhandler den bestaaende Adgang til at faa Bevilling paa Navneforandring, er overordentlig liberalt; thi efter § 8 kunne Folk med alle disse usalige Navne paa „sen“ faa et nyt Navn uden at betale derfor. Den, der vil have sit eget Tilnavn eller et Stavnnavn, der ikke har været brugt af ens Fader eller Farfar eller Moder eller Morfar, kan derimod, og det gælder ikke blot til 1915, men for al Fremtid, faa det for ingen Ting hos Justitsministeriet. Det er noget besværligt, det er det jo altid, naar man skal de lange Veje, men i alt Fald er det ikke dyrt. Se, det er dog altid en meget væsentlig Trøst, naar man staar over for en eller anden Begrænsning, som man synes kunde være sparet. Selv om Folks Navn ikke ender paa „sen“, kunne de dog faa det ny Navn noget billigere efter § 8 end nu, nemlig for et Gebyr af 30 Kr., mens det nu koster 33 Kr. 66 Øre. Jeg kunde have ønsket, at Ministeriet her var gaaet ned til de 15 Kr., som det i sin Tid var gaaet ind paa for alle Bevillinger. Nu siger det: Ingen Ting for dem med „sen“ og 30 Kr. for de andre. Naa, det er maaske endda ikke saa gal en Ordning.

Med Hensyn til Retten til at optage de Navne, der knytte sig til en Ejendom, har Ministeriet lige saa lidt som for 3 Aar siden villet gaa ind paa vort Forslag om, at man skulde kunne optage ethvert Navn paa den Ejendom, man ejer og nu bebør.